

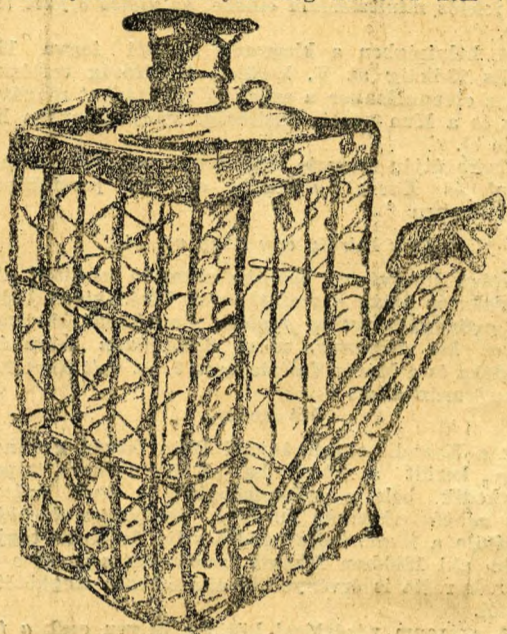
Megnyílt a Fővárosi Múzeum

Értékes gyarapodások és kiegészítések

Régi szokásához híven, a meleg idő beálltával a Fővárosi Múzeum is megnyílt a városa multja után érdeklődő nagyközönség számára. A korábbi megnyitásnak az volt a leküzdhetetlen akadálya, hogy a székesfővárosnak a Mücsarnokban rendezett jubiláris kiállításához a képzőművészeti emlékek legnagyobb részét a múzeum adta kölcsön, s így műtárgyai jórésztől meg volt fosztva. Azonfelül a múzeum vezetője, Kuzsinszky Bálint egyetemi tanár, az idén is bizonyos változtatásokat eszközölt, — ami a megnyitást elhalasztotta — hogy a kényesebb ízlésű és elmaradhatatlan látogatók figyelmét lekösse, akiket a múlt emlékeinek huzamosan kiállított viszontlátásán kívül főleg a még nem látott tárgyak és az új szerzemények iránt való »kigyógyíthatatlan» kíváncsisága is vonz a kiállítási termekbe.

A múzeum igazgatója — mint már évek óta teszi —

elsősorban a képanyag egy részét cserélte ki, részint olyanokkal, melyek még kiállítva nem vol-

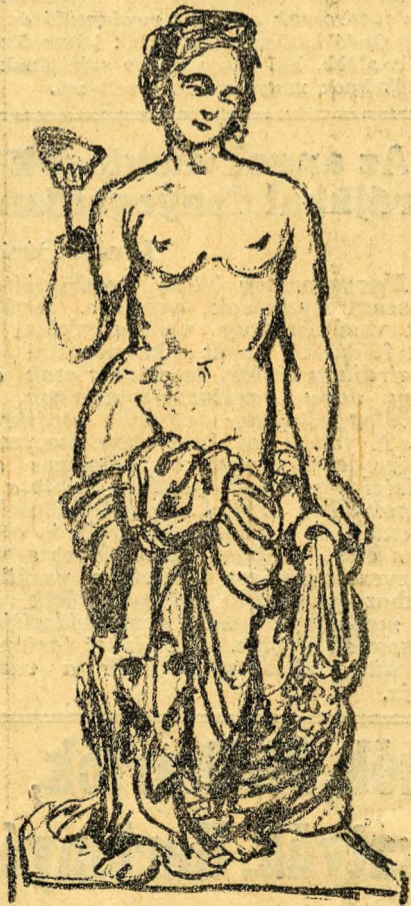
Lámpa Batthyány Lajos gróf 1848-iki miniszterelnök cellájából, ahol utolsó óráit töltötte az egykori Neugebäudeben.

tak, részint a főváros hivatalaiból elkért olajfestményekkel. Ez utóbbiak helyébe azután olyanokat adott cserébe, melyek vagy nem képviseltek nagy képzőművészeti értéket vagy pedig nem volt szoros fővárosi történeti vonatkozásuk. Így jobban biztosította a múzeum fővárosi jellegét, viszont a kiállítási anyag nivóját is jelentékenyen emelte.

A múzeum 12 termének mindegyikében találtunk eddig még ki nem állított emléktárgyakat és új szerzeményeket. Ha a gyarapodás el is maradt a békebeli éveké mögött, de azt meg kell vallanunk, hogy amit láttunk,

minőség tekintetében megütötte a régi mértéket.

Az állami intézményekhez hasonlóan a Fővárosi Mú-

Flóra kútszobor

a Mária Valéria ucca 3. sz. Kassalik-ház udvararó.
Bauer Ignác műve 1843-ból.

zeum is kevés hivatalos támogatásban részesül, a bélebeli összegnek csak $\frac{1}{32}$ részét kapja. E kis összegből igazán művészet fentartani egy múzeumot és gyarapítani, de a vezetőség munkáját megkönnyítette a nagyközönség áldozatkészsége, mely most nagyobb mérvben nyilvánult meg mint a múltban.

A Történeti Arcképcsarnok letétképpen több értékes olajfestményt és rajzot ajándékozott. Történeti vonatkozásánál fogva legjobban leköti figyelmünket egy nagy olajfestmény, melynek festője ez ideig bár ismeretlen, de korának első művészei közül való. Képén, mely

a XVII. század eleji Budát ábrázolja,

szakit korának városábrázoló hagyományával, tájképi és zsáner elemek érvényesítése által kellemes keretbe helyezte a várost. Einsle Antal 2 portréjától sem szabad megfeledkeznünk; igen szép még az a kis egykorú miniatúra, mely

Buda 1686-iki ostromát ábrázolja.

Megszerezte a múzeum a mai Tözsde-palota helyén állott

Neugebäude ama cellájának a falon lógó vaslámpáját,

melynek világánál Batthyány Lajos gróf, az 1848-iki első felelős minisztérium elnöke, az ulolsó éjjelét töltötte.

A helyiségben a kiegyezés korától fogva 1898 április 28-ikáig az V. kerületi tűzoltóság tartózkodott, s elvonulásakor a szomorú relikviákat magával vitte és a Kun uccai tűzoltósági gyűjteményben helyezte el.

Cseré útján szerezte meg a múzeum Bernwallner József és Kaergling Tóbiás egy-egy portréképét, nemkülönben

Lotz Károly egy nagy vázlatát,

melyet a lipótvárosi bazilika számára készített. Az ajándékozás útján kapott tárgyak közül kiemelkedik egy gyöngyházkeretbe foglalt, Pest-Budát ábrázoló kedves kis miniatúr, mint Silbermann Ábrahám ajándéka és a Mária Valéria necc 3. sz. volt Kasselikház udvarán állott

két szobor,

mely a Kasselik-alapítványból Hein István gondnok révén került a múzeumba. E két szobor szépen illeszkedik bele a gyűjteménybe: a múlt század eleji neoklasszicizmus korának jellegzetes darabja. Készítője a Bauer kőfaragódinasztia fiatalabb tagja, Ignác, aki 1843-ban faragta, semmiben sem ütve el korának rajta is érvényesülő akadémikus megkötöttségétől.

A múzeum vásárlásai közül e helyen csak a fővárosi vonatkozású érmeket és plaketteket, valamint a Budayár 1686-iki ostromára vonatkozó ritka nyomtatványokat és a szabadságharc korából származó kiáltványsorozatot emlíjük ki.

Látogatásunkkor sajnálattal kellett észrevennünk, hogy a múzeumnak azt a nagy termét, melyben milliárdokat érő akvarell- és rajzgyűjteményének legszebb darabjai vannak kiállítva — a nevek közül elég, ha csak a két Alt (Rudolf és Jakab), Barabás, Glatz, Kuwaszeg, Rotbock, Than, Keleti, Hány, Nadler, Kopallik, Tahy, stb. emlíjük — még mindig nem látták el fényfogó lepellel. A nap ereje lassan megfosztja e képeket színpompájuktól, a rajzokat a vonalak élességétől, s így olyan vesztesége ez a kulturának, melyet később már pótolni sem lehet. A múzeum vezetősége, bármennyire szeretné, saját erejéből nem tudja meggátolni a szemek előtt napról napra fenyegetőbbé váló pusztítást. Itt csak a magyar társadalom áldozatkészsége segíthetne, első sorban a fővárosnak emlékeit megbecsülő és múltjához ragaszkodó közönsége, melynek lelkesedése eddig sem szállt alább, különösen mikor sajátjának nevezhető emlékeknek megmentéséről volt szó.

Az angol vasutások sztrájkokkal fenyegetőznek